

Конгрес **У**країнськ их

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 6 червня 2006 року № 22 (134)

СЬОГОДНІ – ДЕНЬ ЖУРНАЛІСТА

В ОДВІТІ ЗА КОЖНЕ СЛОВО

Микола СЕРГІЙЧУК

Щороку на початку літа працівники засобів масової інформації відзначають своє професійне свято. День журналіста – особлива подія для всього нашого суспільства. Адже свобода слова, вільна преса, достовірна інформація – це невід'ємні атрибути відкритого демократичного суспільства. Вони мають велику цінність для кожної людини, яка хоче жити своїм розумом, самостійно приймати рішення і нести за них відповідальність.

Журналісти є першими, хто розповідає останні новини, ділиться своїми думками, аналізує проблеми та досягнення. І багато в чому саме від засобів масової інформації залежить, яка атмосфера панує в тому чи іншому регіоні, на що спрямований потенціал певної політичної сили, який заряд несе в собі слово.

Повною мірою українська спільнота пізнала високу ціну правдивого слова у незабутні дні помаранчевої революції. Саме той час для багатьох вітчизняних літописців сучасності, як часто любив називати журналістську братію незабутній декан факультету журналістики Київського державного університету імені Тараса Шевченка Дмитро Прилюк, став своєрідним іспитом на зрілість, твердість життєвої позиції, несхитність. Незважаючи на тиск і залякування, справжні журналісти-патріоти несли правду людям. Вони залишилися вірними і своїй професії, і громадянському обов'язку, і власним переконанням. У той непростий час своє вагоме слово на захист демократії сказали разом з іншими колегами і працівники нашого часопису.

"Нація і держава" і сьогодні залишається своєрідним містком, що зв'язує нашу політичну партію з рядовими членами КУН, усіма читачами з різних куточків України. Саме на шпальтах тижневика вони діляться своїми думками щодо шляхів подолання назрілих проблем у суспільстві, твердо відстоюють державницькі позиції, закликають до порозуміння, гостро критикують і засуджують тих, хто сіє розбрат і недовіру серед народу.

Сподіваємося, багатьом вам, дорогі друзі, запам'яталися грунтовні і виважені публікації з питань економічного і соціального розвитку країни та сучасної політичної ситуації, що належать перу наших надійних друзів і помічників Ігоря Лосєва, Сергія Рудюка, Валентина Кожевникова з Києва. Завжди знаходять позитивний відгук серед читачів і художньо-публіцистичні праці Сергія Плачинди та Анатолія Погрібного з Києва, Віктора Лупейка з Київщини, Марії Олійник з Донецька, Віталія Добрянського з Сімферополя.

Про яскраві сторінки боротьби вояків УПА, велику пошукову роботу місцевих краєзнавців, необхідність шанувати пам'ять про борців за незалежну Україну, стійкість і мужність ветеранів, яких не зламали суворі умови каторги, пишуть нам Микола Галичанець (Тернопілля), Степан Семенюк (Польща), Лідія Садова (Львів), Іван Кассала (Волинь), Микола Барбон (Київ), Євгенія Лещук (Львів), Мирослав Пастушок (Львівщина) та інші.

Робочі будні осередків КУН на місцях, участь конгресівців у різних патріотичних заходах – такий здебільшого лейтмотив матеріалів, що їх надсилають до редакції газети Володимир Коваль (Чернігів), Оксана Процюк (Івано-Франківськ), Валентина Єгорова (Луцьк), Віталій Гусар (Вінниця), Василь Тимчина (Запоріжжя), Богдан Дяків (Харків), Ігор Данилиха (Львів), Анна Багряна (Київ) і ще багато інших, перерахувати яких за браком газетної площі просто неможливо. Гадаємо, друзі, ви на нас не образитеся за те, що когось із вас ми ненароком не згадали. Тепле слово хочемо сказати і про працівників прес-служби КУН, які надають нам суттєву допомогу в роботі.

Саме активна участь позаштатних авторів у творенні газети сприяє тому, що за останній період наш часопис змінив свої позиції в сучасному інформаційному просторі України, пробуджує суспільний інтерес до політичного життя, до духовних проблем людини, виховує тисячі патріотів України. Завдяки їхній чіткій громадянській позиції, небайдужості та відповідальному ставленню до викладення змісту публікацій постійно розширюється світогляд читачів, які розважливо підходять до оцінки політичних, економічних та соціальних процесів, що відбуваються в країні.

Виходячи з вищесказаного, бачимо, що День журналіста – це не лише професійне свято працівників засобів масової інформації, це свято загальнонародне, бо важко уявити сучасне суспільство без інформації, без засобів її передачі, без професійного погляду на події та факти нашого життя.

Варто нагадати ще про один із головних принципів нашої роботи: точне і бездоганне фіксування фактів. Адже золоте правило журналістики гласить: "Коментарі вільні, але факти – святі". Водночас пам'ятаємо, що шпальти газети мають представляти все розмаїття ідей і думок. Отже, нас і надалі чекає цікава співпраця.

У День журналіста прийміть, шановні друзі, найщиріші і найпалкіші вітання та побажання незгасної творчої енергії, невичерпної криниці натхнення, незмінної бадьорості духу та нестримної спраги творення на благо народу України. Хай розквітає ваш талант, хай зростає читацька аудиторія, хай розширюється коло друзів, а також – нових цікавих тем. І нехай вас завжди супроводжує журналістська удача.

ЗАХИСТИМО РІДНУ МОВУ

Антизаконні рішення окремих обласних рад щодо надання російській мові статусу регіональної спричинили соціально-політичне напруження в Україні, завдали серйозного удару авторитетові Української держави, розвиткові національної культури, науки, мови, несуть реальну загрозу національній безпеці країни. Стає очевидним, що наступ на українську мову, це лише перший крок у реалізації далекосяжних намірів антидержавних та антиукраїнських сил в особі Партії регіонів та їхніх ідейних союзників — комуністів, СДПУ(о) і т. зв. "прогресивних" соціалістів, які, здобувши владу у деяких областях, стали на шлях ліквідації української державності.

Цілком очевидно, що "парад" російськомовного сепаратизму — це результат цілеспрямованої діяльності антиукраїнського режиму Кучми, який фактично нічого не зробив для утвердження державного статусу української мови на всій території країни.

Відповідальність за нинішню ескалацію напруженості також лежить на тих провладних політичних силах, передусім СПУ, які потурають антиукраїнським та антидержавним елементам, або ж вдають, що нічого суттєвого не відбувається. Така позиція особливо небезпечна, оскільки стимулює подальші дії, спрямовані на приниження мови титульної нації Української держави.

Зважаючи на те, що сумнозвісні рішення деяких обласних рад є грубим порушенням Конституції України та опротестовані місцевими прокуратурами, а за своїми наслідками можуть призвести до розпалювання міжнаціональної ворожнечі, розчленування країни за мовною ознакою, а отже, є такими, що посягають на територіальну цілісність і суверенітет держави, закликаємо правоохоронні органи, передусім СБУ, МВС та Генеральну прокуратуру, притягнути до відповідальності усіх, хто здійснює згадані протиправні дії.

Водночас звертаємося до Президента України як гаранта Конституції вжити необхідних заходів щодо захисту української мови, утвердження її державного статусу на усій території країни. Українізація усіх сфер суспільного життя має стати пріоритетом у діяльності органів державної влади. Державні чиновники, які не володіють українською мовою, ігнорують 10 статтю Конституції, не бажають працювати для розбудови Української нації і держави, мають бути негайно звільнені з посад. Зокрема, недопустимими є численні факти ігнорування української мови представниками українського дипломатичного корпусу, працівниками посольств та консульств. Це значно підриває міжнародний авторитет Української держави.

Гідною громадською відсіччю сепаратистам стане належна увага українців до своєї мови, культури, історії, традицій. Закликаємо громадян України у повсякденному житті користуватися виключно українською мовою, передплачувати україномовні газети і журнали, купувати українські книжки, навчати дітей в україномовних школах. У свою чергу, Кабінет Міністрів повинен українізувати національний інформаційний простір, збільшити обсяги мовлення українською мовою на загальнонаціональних радіо- і телеканалах, забезпечити дошкільні заклади освіти, школи, вищі навчальні заклади, бібліотеки українською патріотичною літературою.

Не дозволимо зневажати мову Української держави! Усіма доступними нам методами даватимемо відсіч усім, хто посягнув на честь і гідність Української нації, прагне ліквідувати незалежність України!

Микола ПЛАВ'ЮК, голова ОУН,
Андрій ГАЙДАМАХА, голова ОУН (р)

ОФІЦІЙНО

ГОТУЄМОСЯ ДО ДНЯ КОНСТИТУЦІЇ

Кабінет міністрів України затвердив план заходів щодо підготовки і святкування 10-ї річниці Конституції країни.

Відповідно до тексту постанови міністерствам і центральним органам виконавчої влади доручається забезпечити здійснення заходів, пов'язаних зі святкуванням 10-ї річниці Конституції України, за рахунок коштів, які передбачені для цього у державному бюджеті, а місцевим державним адміністраціям — за рахунок місцевих бюджетів.

Планується, зокрема, проведення 28 червня урочистого прийому в Національному палаці "Україна" за участю представників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, акредитованого в Україні дипломатичного корпусу, міжнародних, громадських організацій, політичних партій, діячів науки і культури.

У рамках урочистостей у палаці "Україна" будуть організовані виставки фото- і архівних документів, що ілюструють процес прийняття Конституції України, становлення і розвиток українського конституціоналізму; висвітлення в закладах культури, військових частинах, місцях відпочинку дітей і молоді процесу розвитку вітчизняного конституційного права, життя і діяльності історичних діячів.

Відбудуться святкові концерти на Майдані Незалежності і на Співочому полі Печерського ландшафтного парку в Києві. Планується також, що 28 червня буде проведено конкурс на кращий проект спорудження в Києві і Батурині пам'ятників гетьману Пилипу Орлику.

Буде проведено низку наукових заходів: конференція, зустрічі за "круглим столом", наукові читання і виступи в засобах масової інформації, присвячені історії та розвитку конституційного процесу в Україні.

Крім того, в усіх регіонах України в цей день буде проведено фізкультурно-масові і спортивні заходи, показові виступи окремих спортсменів і спортивних колективів, а також усеукраїнська молодіжна акція в Криму під назвою: "Це твоя країна – наша Україна".

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2006 рік (друге півріччя). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

КУН У ДІЇ

КОНФЕРЕНЦІЯ ДНІПРОПЕТРОВЦІВ

Відбулася конференція Дніпропетровської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, у роботі якої взяли участь заступник голови Конгресу Володимир Борейчук та член Головного Проводу Василь Попович.

У своєму виступі Володимир Борейчук подякував активу обласної організації та виконуючому обов'язки голови ДОО КУН Миколі Хоменку за участь у виборній кампанії 2006 і за стійкість при спробі колишнього керівництва ДОО КУН розколоти цю політичну організацію. Він також наголосив на необхідності зміцнення національних сил на теренах Дніпропетровщини. "Потрібно гуртуватися на захист української мови та на підтримку Президента Ющенка у його діяльності".

Звертаючись до присутніх, Микола Хоменко коротко прозвітував про роботу осередка за останній період, подякував Олексію Луцюку, Анатолію Фурману, Раїсі Коц, Леоніду Корневу, Олександру Туранському, Івану Ніколайчуку, Миколі Невидайло та іншим, які у цю відповідальну хвилину підтримали Конгрес на Дніпропетровщині.

Відзначалося, що КУН як політична партія вперше брав участь у виборній кампанії на Дніпропетровщині самостійно.

Голова Криворізької МО КУН Валентина Кривда, у свою чергу, охарактеризувала хід виборної кампанії по місту Кривому Розі, розповіла про незадовільний стан української мови у великому промисловому місті, про нерівномірність фінансування російських та українських шкіл.

Член обласного проводу Олексій Луцюк також говорив про необхідність захисту української мови, про її захисну і економічну функцію в державі.

Конференція розглянула важливі кадрові та організаційні питання.

Зокрема, обрано новий склад обласного проводу, до якого увійшли Микола Хоменко – голова, Валентина Кривда і Михайло Чугай – заступники голови, Олександр Туранський – голова секретаріату, Іван Ніколайчук, Анатолій Фурман, Олексій Луцюк, Василь Цапик, Микола Заремба, Світлана Хоменко, Микола Пономаренко – члени обласного проводу.

Учасники конференції гостро засудили рішення Дніпропетровської міськради щодо надання російській мові статусу регіональної, а також розробили план дій на майбутнє.

Конгрес-інформ

"НАЦІОНАЛІЗМ МАЄ ПЕРСПЕКТИВУ"

Звітно-виборна конференція обласної організації КУН пройшла у Черкасах. У звітній доповіді голова організації Любов Гафінова оцінила результати виборів для ЧОО КУН як вдалі.

Депутатів місцевих рад від Конгресу та делегатів конференції від імені Головного Проводу КУН привітав заступник Голови партії Володимир Борейчук.

Понад п'ятдесят делегатів з чотирнадцяти районів області переобрали Любов Гафінову головою обласної організації. "Наша діяльність показала, що націоналізм має перспективу у центральній Україні. Ми будемо прагнути збільшувати вплив на формування державної політики в області," – підсумувала голова обласної організації Конгресу.

ЗУСТРІЧ У КОЛЕДЖІ

У Київському педагогічному коледжі відбулася зустріч голови Всеукраїнської Ліги Українських Жінок, письменниці Анни Багряної та її заступниці Марічки Зозулі зі студентами, викладачами та керівництвом закладу. Майбутні педагоги уважно слухали поетичні виступи гостей, цікавилися поезією та політикою, планували подальшу співпрацю з Лігою. Директор коледжу Григорій Науменко вважає, що подібні зустрічі виховують у студентів культуру сприйняття і пробуджують в їхніх душах національну свідомість. А це вкрай важливо для вчителя. Адже саме через освіту і школу формується особистість, і місія педагога – це надзвичайно велика відповідальність перед усією нацією.

ФЕСТИВАЛЬ ПАТРІОТИЧНОЇ ПІСНІ

Минулого року у невеличкому селі Гуків Чемеровецького району Хмельницької області було відкрито пам'ятний знак на місці загибелі українського Героя, Головнокомандувача УПА Романа Шухевича. Біля пам'ятного хреста постійно лежать живі квіти, українці віддають належну шану Героєві.

І ось нещодавно українські патріоти вирішили провести на місці загибелі Романа Шухевича фестиваль бардівської пісні. Ініціатором та автором цієї ідеї став голова Шепетівської міської організації Конгресу Українських Націоналістів Богдан Одуд.

Дуже важливо, що до організації свята долучилася місцева влада: Хмельницька обласна та Чемеровецька районна державні адміністрації.

Фестиваль було добре організовано, а барди з'їхалися з багатьох куточків України: з Черкаської, Тернопільської, Харківської областей та міста Рівного – загалом близько 60 учасників.

Чудовому пісенному дійству сприяла позитивна енергетика місця. Кожен бард представив на розсуд глядачів та журі одну пісню. Оцінювали пісні у двох номінаціях: патріотична авторська пісня та співана поезія. Журі конкурсу було авторитетним: заступник голови Хмельницької обласної державної адміністрації Валерій Малькін, режисер обласної філармонії Іван Рожко, художній керівник ансамблю "Козаки Поділля" Богдан Балема, завідувач відділу обласного центру культури і мистецтв Микола Луценко, бард Руслан Навроцький.

Переможцем конкурсу став харків'янин Олесь Кандиба, нагороду йому вручив автор ідеї фестивалю Богдан Одуд. У номінації "Патріотична авторська пісня" переможцями стали: перше місце – Іван Масловський (Віньківці), друге – Катерина Гапочка (Хмельницький), третє – Ярослав Хом'юк (Волочиськ). У номінації "Співана поезія" перше місце зайняв дует "Собор" (Кам'янець-Подільський), друге – Сергій Руднєв (Черкаси), третє – Олесь Сакалюк (Славута).

За словами Богдана Одуда, "Фестиваль залишив приємні враження: були і гарні пісні, і якісне виконання". А щодо майбутнього фестивалю бардівської патріотичної пісні на Хмельниччині голова Шепетівської міської організації КУН переконаний: "Є всі підстави стверджувати, що фестиваль має майбутнє і стане традиційним. Тож до зустрічі наступного року".

Прес-служба Хмельницької ОО КУН

АКЦІЯ ХАРКІВ'ЯН

1 червня Харківська обласна організація Молодіжного Націоналістичного Конгресу за підтримки Клініки юридичного порятунку м. Харкова розпочали низку судових процесів з приводу надання у Харкові російській мові статусу регіональної. Першого дня до різних судів міста було подано 7 позовів про скасування рішення Харківської міської ради Харківської області №43/06 "Про російську мову в м. Харкові".

Ця акція, названа "Українському місту – рідну мову!", триватиме з 1 червня до досягнення своєї мети – скасування відповідного рішення міської ради. За домовленістю між організаціями Молодіжний Націоналістичний Конгрес забезпечуватиме підтримку акції на вулицях міста, організовуючи пікети, акції протесту, інформуючи населення про шкідливість прийнятого рішення. До повноважень Клініки юридичного порятунку входить безкоштовне забезпечення юридичної підтримки населення у випадках порушення їхніх прав і свобод, і, зокрема, проведення щотижневих семінарів з питання оскарження вищезгаданого рішення Харківської міської ради.

Прес-служба ХОО МНК

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ПАМ'ЯТАЄМО!

У травні 2006 р. Харківська ОО КУН провела два багатолюдних заходи, приурочених до закінчення Другої світової війни на європейському театрі воєнних дій, у молодіжному парку біля пам'ятного знака воякам УПА та біля пам'ятника Тарасу Шевченку з нагоди Свята Ґероїв і перепоховання українського національного генія у Каневі.

У відзначенні цих подій взяли участь як члени Конгресу, так і демократична громадськість міста.

Виступали кращі її представники: В. Пасічник, І. Белебеха, А. Семенченко, Н. Виноградська, А. Здоровий, Ю. Ботикун, М. Зубков та багато інших. У їхніх промовах прозвучала оцінка діяльності національних сил у ті буремні для України часи і значення для України творчості Т. Шевченка в формуванні української нації.

Жалобну панахиду провів архієпископ Харківський і Богодухівський Ігор Ісаченко.

На заходах прозвучали повстанські пісні й українські марші. В урочистій обстановці відбулося покладання до святинь квітів.

Богдан ДЯКІВ,
голова Харківської ОО КУН

* * *

У День Ґероїв Молодіжна референтура Тернопільської ОО КУН вшанувала пам'ять визначного українського військового і політичного діяча, полковника Армії УНР, коменданта УВО, голови Проводу українських націоналістів Євгена Коновальця.

У центрі Тернополя, на Театральному майдані, розгорнули намет Конгресу. Молоді націоналісти поклали квіти до пам'ятника Провіднику ОУН Ярославові Стецьку. Після цього учасники урочистостей, співаючи українські націоналістичні пісні, пройшли вулицями міста і біля намету провели шикування. Зачитавши Молитву українського націоналіста та проспівавши гімн ОУН, члени Молодіжної референтури ТОО КУН роздали городянам листівки та газети. Таким чином вони звернулися до історії, щоб зачерпнути сил із джерел стійкості й нескореності, щоб сказати ровесникам: "Пам'ятай про героїв".

Прес-служба ТОО КУН

* * *

28 травня активісти Острозької районної організації Молодіжного Націоналістичного Конгресу взяли участь у вшануванні одного з визначних діячів УПА на Острожчині Івана Луцюка. Іван Купріянович Луць (псевдо "Рудящий") народився 1918 в с. Стадники Острозького району. За свою націоналістичну діяльність був засуджений польською владою до концтабору. Одразу після створення Української Повстанської Армії став активним бійцем у відділі "Дубового", був районовим політреферентом. Під час бою з німецькими частинами у селі Бугрин Гощанського району на Рівненщині в 1943 році отримав поранення, потрапив до рук польських шовіністів і був ними жорстоко закатований.

Старанням патріотів із с. Оженино знайдено могилу Луцюка та встановлено козацький хрест, біля якого відправили літургію священики Української Православної Церкви Київського Патріархату. Виступали ветерани визвольних змагань, члени формувань ОУН-УПА. У виступі голови Острозької райдержадміністрації Ю. Чумака звучали слова про те, що "потрібно згуртувати усі патріотичні сили та не забувати вояків УПА".

Голова Острозької районної організації МНК Тарас Давидюк говорив про необхідність визнання вояків УПА на державному рівні. Керівник місцевих націоналістів закликав старше покоління виховувати молодь на прикладі боротьби УПА.

Прес-служба ОРО МНК

* * *

Під час відзначення Свята Ґероїв у Черкасах активісти ОО КУН розпочали збір підписів серед мешканців міста за перейменування вулиць, названих іменами антиукраїнських діячів минулого. Збір підписів триватиме до Дня Незалежності, коли це питання буде внесено на розгляд сесії міськради.

Українські націоналісти пропонують замість старих комуністичних назв присвоїти вулицям імена Симона Петлюри, Євгена Коновальця, Миколи Міхновського, Степана Бандери, Романа Шухевича та інших визначних борців за українську державність.

Конгрес-інформ

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВІДЛУННЯ

ПРОВІДНІ ПОЗИЦІЇ НАЦІОНАЛІСТІВ

Сесія Тернопільської обласної ради, що відбулася 30 травня, засвідчила беззаперечний авторитет Конгресу Українських Націоналістів на теренах Тернопілля. Ще на попередньому засіданні сесії обласної ради його представники створили свою окрему фракцію "Національний вибір". Принципова позиція фракції націоналістів стала вирішальною при обранні головою облради Михайла Миколенка.

Новообраний голова запропонував обрати своїм заступником голову Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Володимира Чибраса. За цю пропозицію проголосували більшість депутатів ради. Водночас п'ять представників фракції КУН очолили постійні депутатські комісії. Зокрема, Іван Панькуш став керівником комісії з питань аграрної політики та розвитку села; Мирослав Мизак – з питань соціальної політики та праці, міграції, у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів; Олег Вітвіцький – з питань молодіжної політики, фізичної культури та спорту; Богдан Строцень – з питань духовності, культури, свободи слова та інформації; Юрій Заруцький – з питань туризму та курортно-рекреаційної діяльності.

Заступник голови, керівники названих комісій, а також голова фракції КУН "Національний вибір" Петро Голик увійшли до президії обласної ради як представники українських націоналістів.

Того ж дня фракція КУН "Національний вибір" поповнилася ще одним депутатом.

Прес-служба ТОО КУН

ВІДВЕРТО

МОСКОВСЬКА ДРУЖБА

З давніх-давен Росія забороняла Україні продавати товари власного виробництва та сировину за кордон, наказуючи везти все до Москви. Звичайно, що росіяни купували українські товари за низькими цінами, збирали велике мито, і ті ж самі товари і сировину потім самі продавали за високими цінами. Так, Росія заборонила Україні вивозити за кордон 1718 року — тютюн, 1723 — поташ, 1738 — коней, 1740 — хутро, 1749 — кожухи, вовну, овець, 1775 — сіль.

За дозвіл виробляти з власних буряків на власних цукроварнях Україна платила Московщині щороку 46 млн рублів, гнати свою горілку — 280 млн руб., продавати власний тютюн — 34 млн руб. Російські ж вироби Московщина продавала в Україні в середньому на 35 відсотків дорожче за європейські ціни, тобто Україна щороку переплачувала близько 91 млн руб.

Загалом, у результаті всіляких здирств Україна у XVII—XIX століттях платила Московщині щороку близько 1200 млн золотих рублів.

Нічого не змінилося і за радянської доби. Наприклад, радянська статистика за часів 5-ї п'ятирічки свідчила, що собівартість вирощування в Україні цукрових буряків становить 15 руб. за тонну, а держава платила 2 руб. 50 коп., тобто недоплачувала 12 руб. 50 коп.

Американський професор Н. Фішер писав: "Ні уряд СРСР, ні уряд УРСР не допомагали голодним в Україні. Щогірше, від літа 1921 року до весни 1922 р., коли в Україні гинули з голоду сотні тисяч людей, ті уряди вивозили з України сотні тисяч тонн зерна і при цьому вимагали від нас, американців, надавати всю допомогу лише Поволжю, тобто хоч і не офіційно, проте фактично заборонили нам рятувати голодних в Україні".

С. Максимов 1934 року в романі "Деніс Булаєв" писав: "Україна вмирає з голоду, а ми, москвини, їмо білий хліб, масло, сир, солодкі печива, запиваємо вином".

Україна зібрала 1932 року по 362 кг зерна на душу населення, отже, можна було прожити до нового врожаю, але геть усе вивезли. Уряд СРСР продав країнам Європи у 1932 році 17,2 млн тонн зерна, 1933 — 16,8 млн тонн. Всього було вивезено з України 34,1 млн тонн збіжжя і 300 тис. тонн борошна (С. Бакулін "Внешняя торговля СССР 1917—1932 г.").

Свідком Голодомору в Україні був автор цієї статті. Я бачив, як на залізничній станції Таужна у великих кагатах лежало зерно розкритим і його змочували дощ і сніг. І так воно лежало всю зиму. Зерно, звичайно, зіпріло й погнило. Його літом змішали з землею, а в селах люди вмирали з голоду.

Пригадується, як напередодні недавніх виборів до Верховної Ради України лідер Прогресивної соціалістичної партії Наталія Вітренко кричала, аж зі шкіри вилазячи: "Ми не допустимо зробити Україну ворогом Росії!" Краще б Вітренко зробила так, щоб Росія не була ворогом України, бо всі викладені мною факти свідчать, що Росія ніколи не була другом України.

До цієї теми варто ще додати сучасні проблеми з газом, з молочними та м'ясними продуктами, територіальними претензіями...

Нехай усі люди, нарешті, зроблять висновки, маючи на увазі, що ця публікація — лише тисячна частина фактів про те, як "люб'язно" до України ставилася Московська держава в усі часи.

В. КОЛІСНИК,
Дніпропетровськ

ЗВЕРНЕННЯ

До Президента, Верховної Ради та Генеральної прокуратури України, місцевих рад усіх рівнів, усієї української громадськості

Харківська, Севастопольська, Дніпропетровська міські та Луганська обласна рада прийняли антиконституційні рішення про надання російській мові статусу регіональної. Вороги української національної ідеї та української державності прекрасно усвідомлюють, що нищення мови – це нищення душі народу, нищення генетичного коду української етнічної нації з її самобутньою духовністю, культурою, історичним минулим, що в підсумку призведе до загибелі Української держави. Водночас згадані рішення є сигналом для розпалювання міжнаціональної ворожнечі, активізації діяльності антиукраїнських сил і екзаменом для новообраної законодавчої влади.

А тому, виходячи із загрози, яка нависла над державністю України, її суверенітетом, загрози тотального пограбування українських національних багатств, нищення духовних надбань українців, перш за все рідної мови, звертаємося до всіх національно свідомих українців, інтелігенції, духовенства, церковних громад, народних депутатів та депутатів місцевих рад, політичних партій, громадських організацій, творчих спілок і колективів активно стати на захист української мови та продовжити боротьбу за державність української нації під прапором української національної ідеї.

Підтримуємо внесені прокурорами протести про призупинення антиконституційних рішень, прийнятих згаданими радами.

Вимагаємо притягнути до кримінальної відповідальності винних у порушенні Конституції України та організаторів розпалювання міжнаціональної ворожнечі.

Учасники сесії Тернопільської обласної ради
30 травня 2006 року

УКРАЇНСЬКІ ГРАБЛІ

Віталій ЛИСЕЦЬКИЙ,
член КУН

Поразка національно-демократичних сил на виборах до Верховної Ради фактично була запрограмована. Історія колишніх національно-демократичних партій нічому не навчила сьогоднішніх лідерів, і ми знову наступаємо на ті ж самі граблі!

Народний Рух України за перебудову об'єднував: Українську Республіканську партію, Демократичну партію України, "Просвіту" ім. Т. Г. Шевченка, Спілку Українок та інших.

Під керівництвом НРУ у Верховній Раді була утворена "Народна Рада", яка успішно діяла в комуністичному оточенні. Фактично НРУ та "Народна Рада" були засновниками Незалежності України.

Вперше "українські граблі" спрацювали на виборах Президента України у 1991 р., коли національно-демократичні сили не змогли висунути єдиного кандидата.

25% голосів виборців, відданих за В. Чорновола, виявилися для нього "українськими граблями". В'ячеслав Максимович вирішує за будь-яку ціну стати гетьманом, перетворює НРУ на партію, стає головою партії – отак ми позбулися об'єднаної національної організації.

УРП, ДПУ з метою консолідації національно-демократичних сил утворили КНДС (Конгрес національно-демократичних сил). Але вже пішла незворотня ланцюгова реакція. С. Хмара утворює Українську Консервативну Республіканську партію, а М. Поровський – Українську Християнську Республіканську партію. Так із УРП утворилося три партії. Але де ж вони?

У ДПУ В. Яворівський спритно усуває Ю. Бадзьо і сам очолює партію, але тої Яворівського підсиджує Антоніва, а від партії лишається пшик.

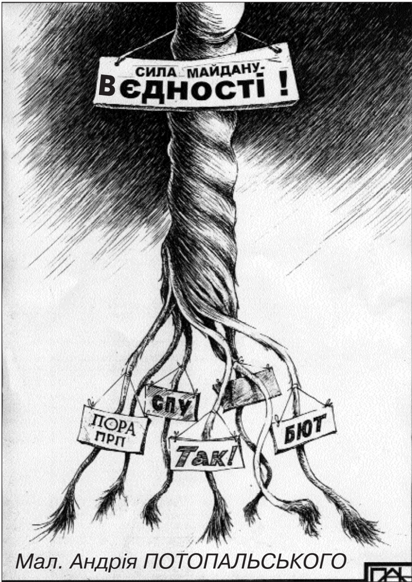
Помаранчеве об'єднання привело до влади українського Президента В. Ющенка. Але "українські граблі" знову на всі боки розкидали малих гетьманців.

В. Ющенко залишився один на один з проблемами держави, а соратники не змогли поділити булави. Костенко не тільки розколов чорноволівський рух, а й не захотів йти на вибори в блоці "Наша Україна". Так само вчинили ПРП та інші об'єднання, блоки і партійки національно-демократичного спрямування. У результаті – маємо те, що маємо, однак не думаю, щоб це їх чомусь навчило.

Посада прем'єра не полишає думки малих гетьманців Порошенка та Безсмертного, зазіхають на неї і лідери двох партій-переможців. Розглянемо ці партії.

Партію регіонів народ охрестив Партією одного регіону, а точніше – донецького злочинного клану. Її дав "зелене світло" зрадник України Кучма та наш "старший братік" – москаль. І відтоді кушнарьови, колесникови, клюєви, ківалови, януковичі та їм подібні намагаються примусити нас, українців, на нашій Богом даній землі жити з державною московською мовою, подвійним громадянством, в єдиному економічному просторі з Росією, Білоруссю, Казахстаном, а фактично – в Росії. І в цьому винні не тільки зрадники: Кравчук, Кучма, комуністи і соціалісти, прогресисти, "п'ята колона" та північний сусід, а й наші лідери національно-демократичних сил, які не змогли чи не захотіли об'єднатися в ім'я України. То як же тепер їх назвати?

Партія "Батьківщина" – партія однієї людини, леді Ю. Чи ми вже забули, як вона разом з "хрещеним паханом" Лазаренком пограбувала Україну через Єдині енергетичні системи? Нас що – підкупила артистична гра на телебаченні? Ми що, не розуміємо, що наступний етап – президентство?

Мал. Андрія ПОТОПАЛЬСЬКОГО

Я вдячний керівникам КУН, що вони обминули "українські граблі" і на вибори пішли у складі "Нашої України". Хоча маленьку, але отримали перемогу. Тепер нас очікує копітка праця та жорстока боротьба за те, щоб не втратити незалежності. Бо це буде катастрофа, якої ми не можемо допустити. На мою думку, слід звернути увагу і кинути усі сили в східні, центральні, південні області України – саме там має відбуватися основна наша праця з людьми. Я згадую мужню українку з великої літери, нашу національну гордість славної пам'яті С. Стецько, яка багато робила для об'єднання національно-демократичних сил. Ми повинні продовжувати її роботу ще з більшим завзяттям. Треба знаходити Коновальців, Бандерів, Шухевичів, Стецьків, Волошиних, яких у нас насправді багато, висувати їх на керівні посади і допомагати їм у їхній важкій праці. Я вірю, що КУН ніколи не стане на іншу дорогу. У нас одна Богом дана Батьківщина – Україна! Бережімо її від перевертнів, манкуртів та зайд, які нас знову хочуть загнати, як вівцю, до хліва хижого північного сусіда.

Але найболючішим питанням сьогодення є для мене вояки ОУН-УПА. Я вважаю, що немає сенсу шукати примирення. З ким, з отими герасимовими? Треба вимагати від Президента Ющенка Указу щодо пільг "За особливі заслуги перед Батьківщиною" для ветеранів УПА, а так званим учасникам Великої вітчизняної війни хай виплачує компенсації Росія.

Слава Україні! Героям слава!

м. Долинська
Кіровоградської області

ПЕРЕЖИТЕ

НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ – УКРАЇНА

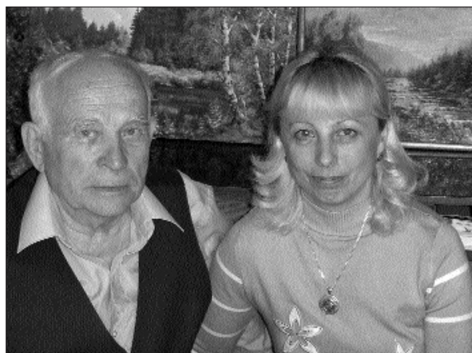
Є люди, життя, дії та вчинки яких можуть бути прикладом для кожного українця. Коли знайомишся із життєвим шляхом таких особистостей, розумієш, що нам, молодому поколінню, є на кого рівнятися, є з кого брати приклад.

Чим більше зможемо ми виховати таких людей, як, скажімо, Асафат Дністрян, тим більше шансів у нашої країни стати такою, якою вона заслуговує бути.

О. СИМЧИШИН

Коли протягом усього життєвого шляху живеш Україною, вболіваєш за її успіхи і робиш усе можливе, щоб зробити і свій внесок у розбудову своєї Батьківщини, підбиваючи підсумки прожитих років, замислюєшся: а чи зробив я усе, щоб наша Україна була квітучою. Так можуть думати лише справжні патріоти, такі, як Асафат Гнатович.

Рівно 80 років тому у селі Лімна Турківського району у великій селянській родині народився хлопчик. Змалку Асафат виховувався в дусі любові до свого краю. Співали патріотичні пісні, колядки, вчили історію України. У школі хлопчик навчався добре, особливо гарно малював. Одного разу з другом у школі став автором "уроку географії", на великій карті жирно відзначивши фарбою кордони України від Кавказу до Карпат, і на півночі до річки Прип'five. В старшому віці відвідував читальню "Просвіти", прочитав "Кобзар" та "Історію України" Грушевського.

Асафат Дністрян – голова Ізяславської районної організації Конгресу з головою Хмельницької міської організації Тетяною Панчук на святкуванні свого вісімдесятиріччя.

Асафат Гнатович на засланні у Воркуті

Уся родина Асафата Гнатовича брала участь у визвольних змаганнях. Один з братів Петро добровольцем пішов захищати Карпатську Україну у 1939 році, звідки не повернувся. Інші зустріли у рідному селі "червоних" та "коричневих" окупантів. Згодом патріоти організовували самооборонні кущі – невеликі відділи. У Лімні його очолив Йосиф Дністрян ("Чубарик"). Ще один брат Федір був заарештований фашистами, відправлений до концтабору, після чого звісток про нього не було.

З приходом більшовицької влади розпочалася мобілізація в армію, але молодь тікала в ліси, запасалася зброєю, будувала криївки. Для юного Асафата пам'ятною на усе життя стала субота 5 серпня 1944 року.

"...Між деревами розтягнутий килим, на ньому Тризуб, вишиті рушники, галузки червоної калини, польовий вівтар, Євангеліє, високо підняті блакитно-жовті прапори. Під стягами – представники Головного Штабу УПА, чотирикутником вишикувані сотні повстанців. Священик проводить молебень і благословляє вояків. Угору здіймаються 520 рук, очі сяють, і могутнім хором линуть слова присяги: "Я, воїн Української Повстанської Армії, узявши в руки зброю, урочисто клянусь своєю честю і совістю перед Великим Народом Українським.... боротись за повне визволення усіх українських земель і українського народу від загарбників..." Після цього усі підписують присягу.

З 16-річного віку Асафат виконував роль старшого зв'язкового на території сіл Лімна, Хащів, Пасіч, Бережок. 1944 року 18-річний юнак, виконуючи одне із завдань, потрапив в облаву військ НКВС. Був заарештований та відправлений до польового військкомату, а звідти на фронт.

Боротися з окупантами продовжували брати Асафата. Одним з роїв командував Йосиф Дністрян. Навесні 1947-го його рій був атакований ворожими військами. Зав'язався жорстокий бій. Повстанці до останнього подиху трималися, виконуючи свій обов'язок перед Україною. Останнього набоя пустив собі у скроню Йосиф Дністрян. Менший брат Іван доповз до річки, де з стебельцем сховався під тоненькою кригою. Вороги знайшли Івана, і юний герой отримав 17 років каторжних робіт.

Засудили згодом й Асафата. 1951 року військовий трибунал в Рівному присудив йому 25 років каторжних робіт та 5 років позбавлення громадянських прав без права переписки.

Із таборів був звільнений після смерті Сталіна, але ще довго перебував на засланні. З 1977 року працював майстром на будівництві в Ізяславі.

Асафат Гнатович і після повернення в Україну не зрадив своєму головному обов'язку – боротися за волю своєї неньки-Батьківщини. Наприкінці 80-х відстоював права рідної мови, писав листи до центральних газет.

З неймовірною радістю зустрічав проголошення Незалежності у 1991 році. "Для України настали знамені літа, – писав він тоді у листі до свого брата, – дуже дорого нам довелося заплатити за волю... Хоча усе далеко не гаразд, старі кадри залишились на своїх місцях і не особливо радіють перемінам, але я оптиміст і вірю, що Україна буде такою, про яку ми мріяли, за яку віддали молоді літа...".

В Ізяславі з 1994 року Асафат Дністрян очолив районну організацію КУН.

Як учасник помаранчевої революції він гордився українцями, які на повний голос заявили про себе на увесь світ.

На цьогорічних виборах вісімдесятирічний герой став депутатом Ізяславської районної ради. "Наш народ встав ще не повністю з колін, – писав герой нашої розповіді у одному зі своїх листів, – проте цей час прийде!".

І ми будемо боротися за Україну, а прикладом для нас завжди будуть такі, як Асафат Дністрян.

ВІДКРИТО МУЗЕЙ

21 травня 2006 р. відбулася знаменна подія на нашій героїчній Стрийщині – відкриття кімнати-музею національно-визвольних змагань. Цей музей було створено завдяки великій патріотичній та просвітницькій роботі Зеновія Качмарського.

Шановним учасникам національно-визвольних змагань та шановній громаді передала вітання з Днем Героїв почесна громадянка м. Стрия, Героїня України Оксана Бандера.

Для свідомого українця першою заповіддю є слова: "Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї". З цим гаслом вступали в ряди ОУН і йшли у бій воїни Української Повстанської Армії, з ним вмирали від ворожої кулі, мучилися в тюрмах і на каторгах з надією вижити. Тепер ми, діти політв'язнів і репресованих, продовжуємо розпочату ними національно-визвольну боротьбу.

Ми, українці, вийшли з тих історичних епох, де всі обставини були спрямовані проти нас. Найтяжчою травмою, спричиненою нашим колишнім підневільним життям, виявилося ідеологічне, духовне покалічення Української нації.

В Українській державі, якою керують здебільшого не патріоти України, а ворожі найманити, не відзначається боротьба ОУН-УПА як боротьба за незалежність. Але вона не була даремною, отож маємо Українську державу. Досить бути рабами в своїй хаті. Нам потрібна Україна, де господарем був би український народ – за таку Україну треба боротися, працювати розумом, душею і серцем.

Слава Україні!

Анна РУДНИК,
член Спілки дітей політв'язнів і репресованих,
член КУН, член Наглядової Ради
Всеукраїнського Братства воїнів ОУН-УПА
ім. Романа Шухевича,

м. Стрий,
Львівська область

У приміщенні Волинського краєзнавчого музею м. Луцька проведено "круглий стіл" на тему: "Вклад борців національно-визвольних змагань Волині в становленні Української держави", що входив до програми заходів з відзначення Свята Героїв, зініційованого Волинською ОО КУН. Пропозиція Конгресу знайшла підтримку в обласній держадміністрації.

НАВЗДОГІН ЗА ПОДІЄЮ

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Із вступним словом до учасників "круглого столу" звернулася голова секретаріату ОО КУН Валентина Єгорова. Вона зазначила, що споконвічна боротьба українського народу за волю і свободу народжувала все нових і нових героїв. Навіть поети й письменники ставали політиками. Згадаймо Шевченкове "Борітеся, поборете...", чи Франкове "Лупайте цю скалу...".

"Ми, націоналісти, – наголосила п. Валентина, – сьогодні згадуємо Степана Бандеру, Ярослава Стецька, Романа Шухевича, Славу Стецько та сотні тисяч іменних і безіменних, мертвих та живих учасників підпілля ОУН та вояків УПА. Їм – наша шана, повага, хвала і пам'ять та низький уклін!"

Від науковців-істориків Волинського державного університету м. Луцька висловили своє бачення героїчної боротьби українців та, зокрема, волинян професори Богдан Ярош і Геннадій Бондаренко, декан історичного факультету Анатолій Шваб, доцент Володимир Дмитрук. Усі вони відзначили, що відродження Свята Героїв дасть можливість вирішити проблему білих плям в історії нашої держави, зробити вагомий внесок у національно-патріотичне виховання юнацтва та молоді.

Голова Асоціації незалежних волинських письменників ім. Павла Чубинського Олексій Добко розповів, як працює організація, які нові книги вийдуть з друку.

Палке патріотичне привітання до учасників "круглого столу" виголосив голова Братства ветеранів ОУН-УПА Волинського краю імені генерал-хорунжого Клима Савури Микола Стасюк, який подарував працівникам Волинського краєзнавчого музею книгу "Армія безсмертних".

Ветеран ОУН-УПА, член Спілки політв'язнів та репресованих Тетяна Барбелюк звернулася до присутніх учителів навчальних закладів м. Луцька з проханням не тільки вчити учнів правдивої історії нашої Батьківщини, а й любові до своєї землі, свого народу, мови і неньки-України.

У залі не було байдужих до порушених проблем, бо вони є і болять. Учителі відзначили факт недосконалої програми з вивчення історії України, малої кількості годин (45 хв. на тиждень). Керівництво шкіл не завжди сприяє вивченню національно-визвольного руху, особливо періоду підпілля ОУН та УПА.

У залі були присутні представники партій правого спрямування, громадських організацій, ветерани УПА, товариства ім. О. Теліги, громадсько-патріотичного об'єднання ім. П. Орлика, громадського об'єднання "Молодіжний Націоналістичний Конгрес", члени Луцької міської організації КУН та члени молодіжної референтури КУН працівники бібліотек м. Луцька, студенти місцевих вузів, журналісти.

Після завершення "круглого столу" учасники заходу оглянули виставку книг національно-патріотичного спрямування, в тому числі волинських авторів, підготовленої обласною бібліотекою для юнацтва та обласною науковою бібліотекою ім. О. Пчілки. Члени "МНК" принесли підбірку робіт Дмитра Донцова, Віктора Рога, Олександра Богатирчука та інших. Від Асоціації незалежних волинських письменників ім. П. Чубинського на виставку люб'язно надали свої твори Олексій Добко, Тетяна Барбелюк, Сіма Кордунова, Василь Кушнір, Святослав Бородулін, Володимир Засєкін, Леонід Осауленко.

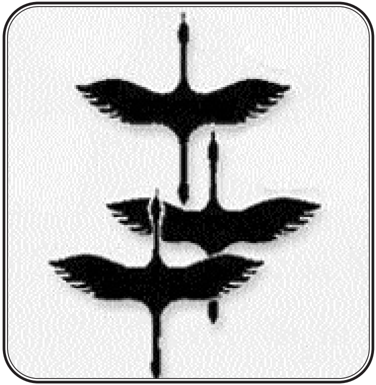
Волинський краєзнавчий музей (директор Микола Силюк) розгорнув пересувну виставку, присвячену діяльності УПА на Волині. Учасники вдивлялися в старі пожовклі фотографії комбатантів УПА-Північ: Дмитра Клячківського, Сергія Качинського, Олексія Громадюка, Степана Коваля, Івана Литвинчука, Юрія Стельмащука, Олекси Шума, Миколи Якимчука та інших.

На нас дивилися їхні очі, серця, а душі ніби промовляли: "Будьте ж гідними тієї великої справи, яку робили ми заради України, і пам'ятайте наші заповіти". Вони твердо вірили, діяли і знали: "Українська нація зродилася тоді, коли за її оборону впала перша крапля червоної української крові на чорну українську землю!".

Слава Україні! Героям Слава!

Секретаріат Волинської ОО КУН

УВКР оприлюднила Концепцію підготовки і проведення IV Всесвітнього форуму українців, що має відбутися 18-20 серпня 2006 року в Києві. Добре, що Концепція з'явилася заздалегідь, що дає, на мою думку, можливість ширшої дискусії. Прочитавши Концепцію, як закордонний українець і громадянин іншої держави, але серцем, душею і розумом завжди Української, висловлюю свою думку щодо деяких формулювань у трактуванні закордонних українців і до інших питань. У вступі автори пишуть: "Концепція IV Всесвітнього форуму українців ґрунтується на ідеї консолідації українців незалежно від території проживання, як засобу єднання української нації та закордонного українства".

З цього виходить, що закордонне українство не є українською нацією, її невід'ємною складовою і щойно форум хоче його об'єднати з українською нацією. Це суто радянська концепція української нації, з якої досі не можемо вилізти, в даному разі автори концепції. Але таке думання треба змінити, і то для потреб хоч би успіху самого форуму. Читаємо далі: "Українці, які проживають поза межами України, є складовою частиною українського етносу". І знову-таки – не нації, а етносу.

ТОЧКА ЗОРУ

ВНОШУ ПРОПОЗИЦІЮ...

У розділі "Завдання форуму" в т. 4 (й інших) записано: "Об'єднання закордонних українців різного походження і території проживання..." Що означає "походження" загалом відомо – українське і іншого у нас не було, тим більше різного. Здається, що тут треба висловитися більш чітко, щоб було зрозуміло, про що йдеться.

Також не зовсім зрозумілим є вислів про потребу "окреслення складових сучасної української національно-культурної ідентичності". Про що йдеться невідомо, бо ж наша національно-культурна ідентичність завжди та сама. Її можна прийняти або ні, але не видумувати щось нове. У розділі "Принципи підготовки форуму" в т. 6.2. мова про "український Голодомор – трагедія світового масштабу". Тут хочу висловити побажання, щоб до цієї точки долучити іншу трагедію, якій цього року виповнюється 65 років – розстріл НКВС в'язнів у тюрмах 22–24 червня 1941 року. Документів і матеріалів для виставки є достатньо. Може, це спонукало б владу до належного увічнення невинно убієнних. У п'ятому пункті розділу йдеться про "україномовну книжку – основу української духовності". Треба вважати, що повинно бути "українську книжку", бо з тією україномовною різно бувало – тут і блокнот агітатора КПРС, твори Леніна і Сталіна, заклики до виїзду на роботи до рейху, "Як гартувалась сталь" і т. д., які десятиліттями нищили українською мовою основи нашої духовності.

Не знайшлося в Концепції місця ще про одну річницю: 65-річчя Акта 30 червня 1941 р. про відновлення Української держави. Зрозуміло, що "україномовна" книжка вибила з голів багатьох цей Акт, але він був.

На жаль, не знайшлося у Концепції місця для виступу представника церкви, а йдеться про основи духовності. У закордонному українстві такі заходи ніколи не відбуваються без участі представників церкви. Мабуть, автори боялися вибору – кого запросити. Сьогодні не повинно бути з цим проблем, бо ж відомо, хто є хто, і хто повинен бути на форумі від церкви.

І насамкінець, скористаймося з китайського досвіду, де китайці, які мешкають за кордоном, мають гарантовані депутатські місця у парламенті. Чи не було б доцільним, щоб і наша чисельна діаспора мала своїх представників у ВР України? Очевидно, на сьогодні не можна дати діаспорі депутатські місця у ВР, але до часу полагодження конституційного, можна ухвалити закон про представників закордонного українства у ВР України.

Степан СЕМЕНЮК

ОТАКОЇ!

"ТУЗІКИ" ЮЛІ

Переглядав якось я газету "Прозрачная власть", № 8 за лютий 2006 року, що видається кримським відділенням Блоку Юлії Тимошенко, і побачив знайоме прізвище журналістки Тетяни Коробової, автора статті під назвою "Мы тузики или право имеем?". Кримчани цю журналістку пам'ятають з часів нашого опереткового президентства Ю. Мешкова. Тоді вона разом з колегою Лілією Буджуровою організовувала антимешковську акцію, чим мені обидві сподобалися, хоча впадала у вічі їхня переконаність у тому, що журналіст мусить завжди бути в опозиції до влади, причому не в конструктивній, а в абсолютній – що б влада не робила, все треба критикувати за принципом: "не знаю, як, але знаю, що не так". Правду кажуть: хвали невістку на третьому році, не раніше. Після того, що Коробова написала у вищеназваній статті, довелося різко змінити свою думку про неї, адже тут вміщені непристойні випади проти нашого Президента. Далі – більше. "Наш президент, – пише Коробова, – враховуючи антидержавну газову аферу, зовсім дурний (?!). Мені-то з кухні здається, що єдина коаліція в інтересах держави могла б утворитися за тої умови, щоб усі політичні сили визнали необхідність у достроковиx президентських виборах".

При перегляді цього вульгарного "пасквіля" у мене склалося враження, що "тузік" отримав команду "фас" – і давай дзявкотіти на Президента Ющенка! Сиділи б ви на своїй кухні, пані Коробова, а ми, українці, якось без вас розберемося. А щодо характеристик нашого Президента – це недопустима образа не тільки його, а й усіх українців. А за образи у будь-якій нормальній країні треба відповідати.

Олександр КИСЛИЙ,
с. Восход, АР Крим

СПАСІБО, ХАХЛЬОНОК!

Колишній депутат Львівської обласної ради Тарас Чорновіл вдруге пробився у Верховну Раду. Тепер уже в складі донецької Партії регіонів, черговий раз показавши народу України і львів'янам "кузькину мать". Точно як у свій час Шуфрич: не оберете у Закарпатті – "оберусь" у Черкасах або де захочу "в Україні милій"...

На превеликий жаль, Україна протягом всієї своєї трагічної і героїчної історії завжди була багата на зрадників і юд – адже на кожній ділянці врожайної землі проростає "всяке зілля", коли його завчасно не прополювати. Тому під час воєн ворогів чужих брали в полон, а своїх зрадників (дезертирів, мародерів) на місці розстрілювали.

Тепер ось маємо чорновольчика. Як гордо стоїть він на світлині між Р.Ахметовим і В. Януковичем, як весело посміхається! Цікаво, з кого йому так смішно – з себе самого чи з українського народу?

До цього випадку варто навести історичну паралель з книги М. Чугуєнка "Україна, яка шокує". Там описано, як після перемоги царя Петра I над шведами під Полтавою українські селяни допомагали виловлювати шведів, які ховалися по лісах. За такі послуги російські вельможі давали українському селянинові кілька грошів і чарку горілки, гладячи при цьому по голові і промовляючи "Спасібо, хахльонок".

Мабуть, і коли наш Тарасик поліз у Партію регіонів "дулю облизати... чи хоч півдулі", його ласкаво погладили по голівці зі словами: "Спасібо, хахльонок".

Микола САВЧУК,
В. Бичків, Закарпаття

ПРИМИРЕННЯ ЧЕРЕЗ... ВИМИРАННЯ?

Віталій ДОБРЯНСЬКИЙ

Чергові урочистості 9 травня вкотре закріпили старий радянський рефлекс. Усі святкують перемогу московського націонал-соціалізму (якщо не за назвою, то за суттю) над німецьким націонал-соціалізмом і його сателітами, дотепер приписуючи до останніх і ОУН-УПА. І тільки на державному рівні, а не у вуличних суперечках, можна ствердити правду, яку повинні довести історики. Щоб це зробити, перш за все, наша еліта повинна пройнятися співчуттям до знищених комуністичними шестернями мільйонів українців і почати вважати цих співгромадян за людей. Державні історики, Академія наук просто зобов'язані розробити доктрину правдивої української історії і донести цю правду у підручниках історії до молодих українців.

Правда про ОУН-УПА повинна прозвучати на телебаченні, радіо, в газетах. Істину повинні знати всі – це захисники України від усіх окупантів. Це і німецький фашист, московський більшовик, польська Армія крайова, румунські та угорські нацисти.

Якщо визволитель затримався надовго – він перетворився на окупанта. Московський комуністичний режим надовго затримався у багатьох європейських країнах разом із відповідним репресивним апаратом: НКВС, "смерш", "червоні партизани", "ГУЛАГи" – це елементи каральної-виховної системи "визволителів".

Багатонаціональна регулярна радянська армія справді визволяла Україну від німецьких фашистів, які всюди наводили свій лад. То чим відрізнялися від німців ті, хто чинив розстріли, спалювали села, грабували, гвалтували?!

Відповідно, ветерани війни насправді поділяються на ветеранів регулярних військ і ветеранів каральних структур. Ветеранів регулярних військ – меншість. Багато з них отримали поранення, контузії, травми, пережили багато шокових ситуацій. Це відбилося на їхньому здоров'ї і багато з них уже відійшли у вічність. Ветеранів каральних структур багато, вони не страждали від куль ворога, а самі завдавали страждань власному народу, тому житимуть ще довго....

Необхідно добре вивчити історію України, записану в архівах КДБ і в особових справах ветеранів. За законами справедливості, вищої моралі і справжньої демократії декого з цих ветеранів слід судити як злочинців проти людства і українського народу.

У нинішнього Президента, крім скромних пропозицій примиритися, немає більше нічого. Представники деяких політичних сил дотримуються ворожих поглядів – Янукович заявив, що у питанні створення коаліції не повинно бути питання про визнання ветеранів ОУН-УПА, Тимошенко ж виступає за вивчення усіх особових справ ветеранів ОУН-УПА. А ці справи вже добре вивчили в КДБ, і, відповідно, присудили по чверть віку каторги.

Ветерани регулярних військ і воїни ОУН-УПА ніколи не сварились, а боролися з німецьким фашизмом. Тільки бійці ОУН-УПА, на відміну від радянських бійців, прекрасно усвідомлювали, що комуністичний режим несе українцям велике горе.

Примирення жертв комуністичного режиму і їхніх катів – важко уявити.

Повне примирення усіх ветеранів настане через 10-15 років з однієї простої причини – не буде вже кого мирити.

м. Сімферополь

ПРЕЦЕДЕНТ

В СВОЇЙ ХАТІ – ЧУЖА ПРАВДА...

Михайло СИРОТЕНКО,
голова ДМО КУН

30 травня Донецьк зустрічав Президента України Віктора Ющенка. На майдані біля облдержадміністрації зібралося майже 300 його прихильників, а також близько 100–150 осіб з табору ультралівих ("Блок Наталії Вітренко", "Донецкая республика"), які вигукували антидержавні лозунги, ображали Президента. Ці дві колони були розділені загонами міліції та реєстровими козаками.

Коли Президент підійшов до своїх прихильників, одна 18-річна дівчина (вона не захотіла називатися, побоюючись проблем з керівництвом свого навчального закладу) почала вигукувати "Так, Ющенко!", за що отримала по спині від двох літніх жінок, які видавали себе за прихильниць Наталії Вітренко. І це все відбувалося на очах правоохоронців. На наш заклик забезпечити порядок, міліціонери не відреагували. А нападниці підійшли до них, і почали вимагати заарештування дівчини, буцімто вона їх... побила. Людина в цивільному, назвавшись співробітником міліції, взялася виконувати їхню волю, але цьому зашкодили активісти громадської організації "Опора", НСНУ та КУН, які, в свою чергу, вимагали скласти акт про порушення громадського порядку на місці згідно з Адміністративним кодексом, на що правоохоронці категорично відмовлялися, мотивуючи тим, що їм ніде писати. За цим фактом ми (активісти КУН, Опори, НСНУ) склали колективну скаргу про злочинну бездіяльність працівників міліції на ім'я голови Донецького обласного Управління УМВС Волкова. Правоохоронці під приводом з'ясування всіх обставин відвели нападницю у невідомому напрямку, а міліціонер у цивільному все ж таки почав складати акт, пригрозивши звернутися до суду, з приводу наших "протиправних" дій.

Ця подія ще раз засвідчує, що в Донецьку з часу помаранчевої революції нічого не змінилося. Більше того, з перемогою на минулих виборах представників "п'ятої колони" (в Донецьку обладу пройшли Партія регіонів, Блок Наталії Вітренко, комуністи, соціалісти та декілька депутатів від БЮТ, у міськраді ще гірше – пройшли тільки регіонали та вітренківці) представникам національно-патріотичних сил та їхнім прихильникам жити стало небезпечно. Вийти на вулицю з помаранчевим шарфом або заговорити українською стає ризиком для життя.

ПОДІЯ

...ДЕ ТАРАС СТОЇТЬ

Аркадій ОЛЕКСІЙЧУК

Із Донецька потягом, а потім автобусом дісталася група дончан до древнього Канева – місця спочинку нашого національного пророка Тараса Шевченка.

У серці кожного українця Канів відлунює княжою мудрістю, козацькою славою, могутньою силою Шевченкового слова. Місце спочинку Тараса Шевченка стало символом найвищої духовної вершини українського народу. Сюди ведуть струни людської любові й пошани від серця кожного українця.

У день перепоховання Кобзаря від підніжжя Чернечої гори ми піднімалися до могили разом з головою Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка – Павлом Мовчаном. З нами були жителі Канева, Вінниці, Кубані... Коли зупинилися перепочити, хтось виголосив рядки з відомої пісні: "Ой, крута ж та круча, де Тарас стоїть..."

На вершині ми зустріли відомих людей України – Степана Хмару, Василя Червонія та інших.

Біля Тарасової могили міністр освіти і науки Станіслав Ніколаєнко вручив нагороди переможцям обласних освітніх конкурсів, серед яких були і представники нашої Донецької області.

Хор культпросвітнього училища м. Канева у національних костюмах виконав "Заповіт" та "Реве та стогне Дніпр широкий".

Після закінчення офіційних заходів ми піднялися по сходинах до Кобзаря. Весь постамент і могила були уквітчані вінками.

Разом з квітами ми поклали на могилу шахтарську каску зі світильником. На запитання присутніх відповів: "Тарасова гора – це вершина українського духу, і сюди, на вершину до Кобзаря, з Донбасу я привіз "світло шахтаря", нехай воно світить тепер і звідси. Бо є шахтарі, які думають не тільки про ковбасу, а й про Україну".

Поруч з пам'ятником Кобзарю встановлено пам'ятний знак на честь Олекси Гірника, який з любові до України і гніву до гнобителів спалив себе на Тарасовій горі 21 січня 1978 року.

Присутні читали вірші про Кобзаря, і я прочитав свій вірш "Звернення через роки".

Працівники Шевченківського музею запросили нас до "Шевченківської світлиці", вручили пам'ятні подарунки.

м. Єнакієве

СТУДІЇ

КУЛЬТУРА, МОВА, ХРИСТИЯНСЬКА ЦЕРКВА І НАЦІОНАЛІЗМ

Михайло ПОЛІЩУК

Об'єднання індивідів у нації здійснюється за допомогою особливої культури, що підноситься над усією культурною різноманітністю світу. Вона називається "національною культурою". Український народ має свою, віками, навіть тисячоліттями вироблену єдину українську культуру, культуру Єдиної Соборної України. З-поміж усіх компонентів культури в широкому значенні слова найвиразнішими етнічними функціями володіє мова.

Значення мови для народу надзвичайно велике. Українська мова є тією ознакою, за якою ми найшвидше пізнаємо українця серед чужинців. Вона є тим найвиразнішим зв'язком, який нас, українців, об'єднує між собою в одну, окрему спільноту. Спільна, подібна мова була тією першою ознакою, за допомогою якої різні українські племена пізнавали, що вони – свої, і що поляки чи московити – це вже чужинці. Політичне об'єднання мовноспоріднених племен було початком формування як українського, так і кожного іншого народу.

Рідною мовою кожна людина вчиться говорити, рідна мова для кожного найзрозуміліша. Рідною мовою народ творить свої пісні, складає перекази, літературу. А вони теж міцно об'єднують народ. Щоправда, є випадки, що цілі народи втрачають або просто не мають своєї окремої мови і, незважаючи на це, вважають себе окремими націями. Але такі випадки є винятковї. Загальний закон такий: без окремої мови немає народу. "Тільки через мову живе народ. Її смерть – його кончина". Зауважено, що коли пригноблений народ приймає мову гнобителя – він стає пригнобленим навіки. Тому наша боротьба за те, щоб усі українці спілкувалися між собою виключно українською мовою, є фактично боротьбою за саме існування українського народу. Нам не потрібна "українізація" постколоніального чужинецького російськомовного державного апарату! Нам потрібні українські націоналісти на всіх щаблях державної влади в Україні: від найвищого до найнижчого!

Російська мова є іноземною мовою, живим пам'ятником нашого минулого рабства. Її принесли до нас на своїх багнетах російські окупанти.

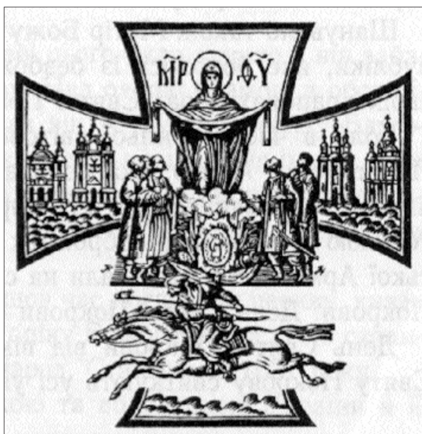
Українська мова повинна витіснити російську з усіх ділянок суспільного життя, зокрема і з церковної галузі. Цього вимагає і Святе Письмо. У першому посланні св. Апостола Павла до коринтян сказано: "У Церкві говоріть тільки зрозумілою мовою! 14. ...14 Бо коли я молюся чужою мовою, то молиться дух мій, а мій розум без плоду! ...19 Але в Церкві волію п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів чужою мовою!" На цьому й стоять українські націоналісти.

Християнська релігія і націоналізм взаємно себе не виключають, лише доповнюють. Видатний теоретик українського націоналізму Ю. Вассиян писав: "Дорога до Бога веде через Батьківщину". Як українські націоналісти виборюють українську національну державу, так само вони виступають і за автокефальність національної Української церкви.

Професор О. Лотоцький наголошував, що основи автокефалії коріняться в первісному устрої церкви. На початку християнської доби кожна церковна громада зі своїм храмом та кліром, з єпископом на чолі, творила одну маленьку демократію у великій громаді вселенської церкви, під спільною для всіх зверхністю – владою соборною. В тій організації церкви, яку провадили апостоли, всесвітній союз таких церков-парафій і був ідеальною організацією вселенської церкви, – організацією, що сполучувала засаду єднання, з одного боку, та засаду незалежності – з другого.

Формальні підстави такого устрою знаходимо вже в законодавстві апостолів. Норми ієрархічних взаємовідносин у церкві загально означено в основному щодо цього 34-му правилі апостольському: "Єпископам кожного народу належить знати першого між ними і визнавати його за голову та нічого, що перевищує їх владу, не творити без його розмислу; творити ж кожному лише те, що стосується до його єпархії та до місцин, які до неї належать. Але й перший нехай не творить нічого без розмислу всіх, аби так додержувалася однодумність". Тут, таким чином, маємо загальне означення автокефального церковного устрою: на чолі місцевої церкви стоїть перший єпископ, який у певних взаємовідносинах із рештою єпископів проводить усіма справами цілої окремої національно-територіальної церкви.

Але саме це невід'ємне право автокефального самовизначення кожної церкви дуже часто порушувалося з причини звичайного людського властолюбства. Після вселенських соборів жодна історично відома автокефальна церква не постала внаслідок лише самої доброї згоди з боку колишньої своєї метрополії. Лише після довгої боротьби визнано автокефальність церков Сербської, Румунської, Елладської, а пізніше й Болгарської і православної церкви у Польщі. Т. зв. "Руська" (правильніше – "Російська") православна церква найбруднішими способами бореться проти автокефалії Української церкви. Всі такі факти заперечення автокефального права походять не з засад церковного права, а навпаки, з порушення цих засад. Законодавство церковне подає широкі можливості унезалежнення окремих церков, – бо це відповідає соборній засаді Східної Церкви.

Коли звернемося до того, як церковне законодавство трактувало роль державної влади в церковно-адміністративних справах, то дістаємо підтвердження її широких повноважень щодо цього. Найголовніше те, що державна незалежність незмінно вела до незалежності церковної. Болгарська церква стає в XIII ст. автокефальною наслідком політичних угод болгарських володарів із візантійськими імператорами, – спершу без згоди, а після за згодою константинопольського патріарха. У XVI ст. стає автокефальною церква московська – ініціативою московських царів, і царгородський патріарх змушений був лише змиритися з довершеним фактом. На початку XV ст. встановив незалежність Української церкви Великий князь литовський Витовт, скликавши собор єпископів та наказавши їм обрати окремого митрополита. У XVII ст. знову в урядових колах виникає план утворення Українського православного патріархату, який не здійснено з мотивів не церковно-правного, а практичного характеру. У XIX ст., коли православні народи, в зв'язку з загальним національно-визвольним рухом у Європі, здобували собі національно-державну незалежність, послідовним та природним наслідком тої незалежності ставала незалежність церковна – ініціативою та акцією державної влади відроджених народів проти волі патріархів, з церковної території яких ті самостійні церкви відходили. Визнання з боку колишньої церковної метрополії наступало значно пізніше і мало значення більш декоративне, ніж правне.

Основна засада української державної влади має бути така: в самостійній державі має бути й самостійна церква. Цього однаково вимагають інтереси і держави, і церкви. Ніякий уряд, що розуміє свої державні обов'язки, не може погодитися на те, щоб осередок церковної влади перебував в іншій та ще й ворожій державі. Особливо це стосується нашого випадку – з огляду на кардинальну різницю політичних режимів та правно-державного становища церкви у Росії і Україні. Тому в своїх відносинах до інших церков Українська церква має бути автокефальною під головуванням українського Патріарха та в канонічному зв'язку з іншими самостійними церквами. Що ж до взаємних відносин між церквою й державою, то взаємовідносини ті мають стояти на непорушній основі: кесарево – кесареві, Боже – Богові. Це значить, що церковна влада не підміняє дійсно народної влади, але й держава не протиставляється Церкві своїх громадян. Із Конституції та законодавства України має бути усунений юридичний нонсенс, званий "відділенням Церкви від держави і школи від Церкви". Ми не повинні йти на повідку сатаністів. Берімо приклад з цивілізованих народів. Так, Конституція Греції починається словами: "В ім'я Святої, Єдиносущної і Нероздільної Трійці". Початок конституції Ірландії звучить так: "В ім'я Пресвятої Трійці, від якої виходять всі влади і до якої, як до нашої останньої надії, повинні бути скеровані всі дії людини і Держави...". Подібно і в Іспанії, Великій Британії, Швеції, Норвегії, Данії та інших не затеїзованих космополітами до кінця країнах Європи, Америки, Азії, Африки. Церква і держава мають бути єдині, тільки держава примножує законність, а Церква – моральність.

Українські націоналісти мають глибоке переконання, що лише на таких засадах збудована церковна організація єдино відповідає церковним, державним і взагалі народним інтересам. Автокефалія української церкви – це не лише церковна, а й національно-державна наша необхідність. Це нагальна потреба нашої церкви, нашої держави, нашої нації. І хто розуміє та щиро до серця приймає інтереси українського народу, той приймає й автокефалію української церкви. І навпаки.

ДУМКИ ВГОЛОС

ПОГЛЯД НЕБАЙДУЖОГО ГРОМАДЯНИНА

В. КИРИЧЕНКО,
член КУН, заслужений
лікар України

Національна ідея, національна держава, державна нація — діалектика цих понять усе більше привертає увагу думаючої громадськості оскільки стосується нашої історії, нашого буття, а ще більше нашого майбутнього.

На жаль, у сучасній українській політології ці проблеми розроблені недостатньо, принаймні для широкого читацького загалу такі праці доходять погано. Національна ідея, між іншим, — це не якась деталь у механізмі, вона або є, або її немає.

Національна ідея — це вираз сумарного потенціалу нації, вона як кров Богородиці, покриває душу і тіло, землю і небо, економіку і політику.

Українська національна ідея - це національна ментальність українського народу. Філософські етичні, історичні, світоглядні етнічні, духовні, культурні риси її впливають перш за усе на внутрішній емоційний світ людини.

Але ж провідною характеристикою нації є не тільки і не стільки територія і економіка, скільки ментальність етносу, його органічна духовна єдність, своєрідність психологічного складу, історичний характер — все це тривкі компоненти, що сягають своїм корінням у глибінь віків.

На триста і більше років українці втратили свою державність, але це зовсім не означає, що за цей час не було української нації, правда, вона не була державною нацією, бо не мала власної самостійної держави. У надзвичайно складних і несприятливих умовах жорстокої колонізації, зросійщення, полонізації тощо, а нерідко і відвертого етноциду українці зберегли свою мову, свою звичаєвість, менталітет, свою неповторність, традиції і культуру.

З національною ідеєю у нас пов'язані два судження: ідея не спрацювала, вона не здатна згуртувати націю і подолати економічну кризу, а тому виникає бажання трохи освіжити її або замінити як стоптаний черевик. Тоді, може, і економічна криза зійде нанівець. Ала за Донцовим: "Усі кризи політичні, економічні, культурні, наукові є наслідком кризи національної". З іншого боку, нас заспокоюють: національна ідея у нас спрацювала. Погляньте і державна мова у нас є, і Тризуб, і блакитно-жовтий прапор, власну валюту маємо — усі атрибути самостійної держави. Згідно з Конституцією ми дійсно маємо незалежну державу, але що то за держава, у якій бал править "п'ята колона", де йдуть нескінченні кланові розбірки, де корумпованість урядовців досягла небачених масштабів? Тож про створення справжньої національної держави говорити ще зарано. Як і про відповідне твердження того, що національна ідея досягнута.

Натомість нам підкидають постулат: в Українській державі росіянам житиметься краще, ніж у Москві. А як же бути з нами українцями — титульною нацією? Чомусь в Москві ніхто не б'є себе в груди: "Хотім, чтоб украинци жили у нас лучше, чем в Украйне"! Отже, запропонований постулат об'єктивно підігрує московським шовіністам з їхньою ідеєю Великої Росії.

Українська національна ідея формувалася протягом тривалого часу, вона доходила до нас крізь століття в умовах нелегких випробувань, загартовувалася і міцніла в боротьбі проти іноземних зазіхачів, обливаючись потоками крові. Національну ідею не можна оновлювати чи ганяти під смаки та уподобання якогось угруповання чи особи, її оновлення, корекція чи ревізія нічого, крім шкоди, завдати не може, дуже глибоке у неї коріння.

Колись у надрах нашого українського народу колективною мудрістю та волею до життя був створений найкоротший та найдраматичніший за своїм змістом український тост: "Будьмо!". Це імператив виживання українців, його відповідь на гамлетівське питання "Бути чи не бути?" Вдумаймося у нього думкою віків, а не миттю приємного чаркування. Не перетворюймося на безхребетних біологічних істот, а стіймо на генетичних засадах національної гідності. Хай будуть здорові українські росіяни, українські греки, українські євреї, поляки! А ми будьмо! Будьмо українськими українцями. У офіціозі ми часто називаємо росіян чи білорусів братами, та не дуже часто, на наше нещастя, братаємось самі. Ми швидше ладні до розбрату, чого лише чекають "брати-імперці".

Як ви рахуєте, що важливіше на сьогодні у розвитку нашого суспільства — права людини, чи права нації?

Дискусія з цього питання нагадувала б безплідну суперечку про те, що з'явилося першим: курка чи яйце. Нерозумно протиставляти права нації і права людини. Бо не буває нації без людини, як не буває і безнаціональної людини. Практично і права цілої нації, і права окремої людини є загальнолюдськими правами на існування в соціальній спільноті. Марксистсько-ленінський поділ націй на буржуазні і соціалістичні не витримує жодної критики. Бо хіба це наука, яка істинним вважає лише те, виправдовує теорію комунізму? Так само, як і більшовицька мораль не може бути мораллю, оскільки моральним у них вважається те, що слугує комунізму. До речі, саме комуністична пропаганда декларувала право націй па самовизначення, аж відокремлення, а тим часом більшовицька система нещадно душила найменші прояви будь-якого національного духу, виривала з корінням із рідної землі, депортувала на сибірські грунти цілі народи. Проголошувались права людини, а комуністична практика топтала будь-яку людську гідність і мільйони громадян пропускались через м'ясорубку ГУЛАГів та тортур, перетворивши простори "необьятной Родини" в безіменну братську могилу жертв комуно-тоталітаризму. Це порушення прав націй чи прав людини? Права націй і права людини — невіддільні. Тільки реалізувавши право нації, можна в повному обсязі забезпечити право людини, в тому числі, безперечно, і права національних меншин. Така логіка розвитку усієї світової цивілізації.

Як можна уявити, щоб парламентарі якоїсь європейської країни, наприклад Франції, боролися б з французькою державністю, як це часто спостерігається у нашій Верховній Раді, чи носили на лацканах значки іншої держави?

Для розбудови справжньої незалежної України замало, щоб державні посади та кафедри університетів посідали українці за походженням. Вони можуть виявитись носіями імперської ментальності. Державними та інтелектуальними лідерами нової України повинні стати носії української національної ідеї.

Успіх нового відродження держави пролягає через оновлення національної державно-адміністративної та інтелектуальної еліти, відсторонення від влади представників імперських сил, що довго і вперто намагались ліквідувати та асимілювати нашу національну свідомість, нашу українську національну ідею і державність.

Обезголовлене тіло українського народу продовжувало зберігати основні традиції, співати українські пісні, носити вишиванки, але не було в змозі організуватися для захисту від загарбників і побудувати власний державний дім.

На жаль, чимало сьогодні в Україні перевертнів, зрадників та інших плодів нашої тривалої бездержавності. Їх добре навчили хамелеонства, майстерності трансформуватися відповідно до ситуації. Замість будувати і зміцнювати молоду Українську державу вони, пробравшись до верхніх ешелонів влади, хитро і підступно її розчавлюють, розкрадають, розпродують національні багатства, керуючись принципом "Чем хуже, тем лучше"... Жодне суспільство у світі так розвиватися не може.

Скрізь, в усіх державах, лише патріоти при владі. У нас же — фарисейство, імітація діяльності, байдужість, брехня.

Студенти Харківського університету відмовилися складати іспити російською мовою. Тоді 800 з них було репресовано, а 33 засуджено до смертної кари.

Протягом століть завойовники вбивали в українців не лише почуття національної гідності, а й робили з них прихильників неволі, апологетів і панегіриків рабства. Для своїх потреб на місцях тоталітарна система голубила таких собі сумирних, які зірок з неба не знімали, але подбати про себе ніколи не забували. Нищення виключно "плюсових" осіб завжди веде до концентрації "мінусових", що й спостерігається, зокрема, в Україні, де спектр обдарованості, генофонд найбільше постраждав саме в XX столітті. Про спотворення генетичного коду нації особливо заговорили після Чорнобиля, але атом, як і татарські орди, на відміну від НКВС і ГПУ, діяв не вибірково. А сучасна масова еміграція за кордон талановитої молоді, яка репрезентує всі галузі: мистецтво, науку, культуру, довершує цей процес.

Болить лиш те, що цього разу країна є не комуністичною зоною, а нашою нібито національною державою. Час від часу ятрить думка, що прийде раніше: встигне Україна розшукати, підготувати, надихнути і поставити до державного керма нових людей, чи наші "перевірені" кадри геть розвалять молоду державу, і правити нами прийдуть наші ж злодійські землячки з пропискою з близького зарубіжжя, куди вони тікають, як руді щурі, влади більшовицьких номенклатурних чиновників втратити матеріальні вигоди та службові місця, з іншого боку, це наслідки агітації і пропаганди, яку проводила впро-довж сімдесяти п'яти років проти українських націоналістів більшовицька система. Певна кількість українців все ще остерігається стати самими собою, — українськими патріотами-націоналістами. Але це скоро минеться. Бути націоналістом-патріотом того чи іншого народу — природній, закладений Богом, духовний стан громадян переважної більшості держав світу, і лише українців зайди-колонізатори з дитинства виховували покірними Іванами без роду — інтернаціоналістами.

Украй вороже ставлення сусідніх держав до українських націоналістів пояснюється тим, що вони віками боролися за створення Української національної держави, здатної захистити український народ від знищення, від пограбування держави, яка не віддасть українських юнаків на погибель під командою чужих генералів.

Відомо, що саме японські націоналісти, країни з руйнівними землетрусами, без покладів вугілля, залізної руди, нафти і газу, перебороли наслідки атомного руйнування і перетворили Японію на другу за багатством країну світу. Німецькі націоналісти досить швидко відбудували вщент зруйновану війною країну, зробили свою державу найбагатшою в Європі. Відомо, що історія вчить, але вона нікого нічого не навчає. Наша історія визвольних змагань яскраво про це свідчить.

Усе про що ми з говоримо, викладене у хрестоматійному творі Тараса Шевченко "І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє послание". Його вивчають у школах, зачитують на урочистих асамблеях на честь Кобзаря, та виходить, на жаль, усе з вуха до вуха?! А там записано: "Чого ж ви чванитеся, ви — сини сердешної Вкраїни! Якби ви вчилися, як треба, то й мудрість би була своя". Водночас, це показник того, наскільки ми внутрішньо не готові вислуховувати правду про себе. Виховані на романтичній псевдо-героїзації. А некритичність, — то початок кінця, принаймні зупинка в поступові. Є ще один відомий його вислів: "Раби, підніжки, грязь Москви, Варшавське сміття, ваші пани, ясновельможні гетьмани". І тільки: "В своїй хаті своя правда, і сила, і воля". Здатність до рефлексії — себто вміння глянути на себе ніби збоку — є виявом здоров'я нації. Пишучи відверто про свої болячки і недоліки, ми локалізуємо їх і тим готові зцілитися.

Над усе нам потрібно трохи часу. Ще краще — зміна поколінь. Тому, ніби підбиваючи підсумки нашої розмови про етнос, лідерів, національну ідею, перспективи, наведу на доказ нашого історичного оптимізму слова Василя Симоненка:

Ви, байстрюки катів
осатанілих.
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його волячих
жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Летичів
Хмельницької області

ОСВІТА

НЕБОЛОНСЬКИЙ ПРОЦЕС

Христя НАМИСТИНСЬКА

Ось і пролунав останній дзвоник. Дітлашня зітхнула з полегшенням, станцювала ритуального танка на портфелі й закинула його до осені. Щаслива пора – канікули. А ось у випускників попереду гаряча пора вступних екзаменів. Причому чи не найскладнішим залишається питання про саму форму їх проведення. Ще б пак, адже вища школа зазнала серйозних змін: студентську братію взяли й, недовго думаючи, повели в болонський процес. Однак проблема якраз і полягає в отому нашому одвічному "недовго думаючи". Розібратися в нинішній системі навчання теж одразу зуміють не всі.

Упроваджуючи "болонську систему", змальовували райдужні перспективи європейської освіти. Однак у реальному житті окреслений процес радше загострив ті проблеми, якими давно хворіє наша вища школа, ніж допоміг їх подолати. Найпершою проблемою видається тут модульно-рейтинґова система, мета якої – уніфікувати оцінювання згідно з європейськими нормами. Тут студенти стикаються з проблемою, котру вже встигли самі охрестити як "постійна сесія", адже змушені протягом семестру старанно готуватися до кожної дисципліни, напрацьовуючи необхідну кількість балів. Здається, все правильно – якщо прийшов учитися, то навчайся. Однак наша програма вищої школи настільки переобтяжує непотрібними дисциплінами, що просто подекуди доходить до абсурду. Скажіть, будь ласка, навіщо студенту-філологу, нарівні з предметами лінґвістичного та літературознавчого циклу, "вивчати" фізкультуру, правознавство, економічну теорію, соціологію, ОБЖД. А саме такими вкрай важливими предметами переобтяжені наші студенти. Тож, переходячи на європейську систему вищої освіти, спочатку треба було уніфіковувати не систему оцінювання, а саму структуру, коли студент має обов'язковий мінімум із профілюючих предметів плюс обирає кілька курсів згідно зі спеціалізацією. Одне слово, поміняли обкладинку, а зміст залишили той самий.

Другим "болючим" місцем розпочатої реформи є її "всезагальність" – певно, спрацював рецидив соціалістичного минулого, коли принцип "урівнялівки" був визначальним. Маю на увазі те, що студентів третіх-четвертих курсів, котрі вступали до вузів із метою отримати диплом спеціаліста й відповідно навчатися п'ять років, поставили перед фактом, що правила гри змінено й чекає їх бакалаврське та маґістерське майбутнє, але ж навчалися вони за програмою, розрахованою на п'ять років, і багато важливих профілюючих предметів було заплановано саме на старші курси. Отже, знову виникає парадокс.

Викладача завантажили годинами, необхідними для ставки, натомість кількість годин на кожну дисципліну зменшили. Відтак він змушений вести предмети, котрі відбігають від кола його наукових зацікавлень, отже нівелюється таке поняття, як викладацька спеціалізація (до чого дуже уважно ставляться на заході), і це, ясна річ, не може не позначатися на якості знань, котрі він подає студентам. До того ж, за всією цією метушнею викладача фактично позбавляють права самому повноцінно займатися наукою.

І взагалі: про яку Європу ми можемо говорити, доки в нас існує наукова цензура в особі ВАК України? Про уніфікацію наукових ступенів краще промовчу.

Урешті, риторичне питання. Про які європейські стандарти може йти мова, коли зарплата нашого викладача-науковця дорівнюється зарплаті прибиральниці банку?

А ще катастрофічний брак підручників із найнеобхідніших дисциплін. І справа тут не лише в бракові коштів на їхню закупівлю, а в тому, що з деяких дисциплін вони не виходили більше (sic!) двадцяти років! Ми втрачаємо цілі наукові галузі, а це страшно. Держава витрачає гроші на утримання згаданого вже ВАКу, проте їй абсолютно байдуже, що цікаві дослідження так і залишаються малознаними. Доступ до дисертацій обмежений, а видання їх монографіями полишено на самих же дослідників, а це, при їхніх невисоких статках, не так то й просто. Та кого це цікавить.

До речі, про науку. На заході наукові дослідження студентів займають левову частку навчального процесу. Натомість у нас курсовий та дипломний проект просто формальність, головне ж – це переказування чужих думок із підручника. Бо мислити при та-кій кількості контролюючих установ – неприпустима розкіш.

І ще: у всіх країнах університети пишаються студентами, що досягли визначних успіхів. А в нас? Правильно – загальною картиною успішності, яка досягається самі знаєте якими методами.

Отже, процес пішов. Поруйнувати уже встигли, куди йдемо – ще не зрозуміли, але традиційно сподіваємося на невідь що.

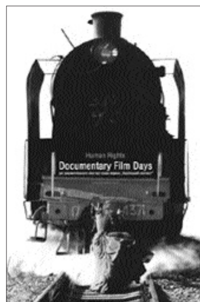

ФЕСТИВАЛЬ

КІНО, ЯКЕ НЕ МОЖНА ДИВИТИСЯ СПИНОЮ

У КИЄВІ ПРОЙШЛИ ДНІ ДОКУМЕНТАЛЬНОГО КІНО ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ

Ольга ДАНЧЕНКОВА

Найцікавіший фільм, за висловом режисера Володимира Мірошниченка, – це людське життя. Дні документального кіно про права людини розпочалися в київському Будинку кіно 20 травня. Протягом тижня у вільному перегляді було понад сім десятків фільмів про українців, білорусів, африканців, албанців, росіян і чеченців. Суперечливе і, як правило, незручне для влади кіно, відібране виключно за гостротою та якістю.

На відкритті – неповна зала, переважно молодь. Хоч і не було цього разу масованої атаки через мас-медіа, розраховували на відданих прихильників. Серед глядачів – знайомі обличчя, що, може, й закономірно: це ж не телевізійне мило у прайм-таймі, і не "Код да Вінчі". Як каже головний продюсер фестивалю Геннадій Кофман: "Це таке кіно, яке спиною не дивляться – треба бачити стрічки від першого кадру до останнього..."

Відкривали Дні документального кіно про права людини "Помаранчеві хроніки" Деміана Колодія, сина українських еміґрантів зі США. Режисер прилетів до України у якості спостерігача на виборах, розчарований перемогою Буша, а став учасником помаранчевих подій і навіть взяв участь у автопробігу країною.

Другого дня фестивалю – говорили про відповідальність журналістики перед суспільством. Приклади російської "демократії" та "свободи слова" у Білорусі – хітові теми. Незлим тихим згадали північного сусіда у картині "Як Путін президентом став".

Загалом же представлена програма вирізнялася тим, що не мала на меті повчати глядача, втовкмачувати прописні істини про добро і зло. Це не та замовна або корпоративна документалістика, що відповідає інтересам спонсора і є дидактичною й не дуже об'єктивною. Показували ж кіно креативне (творче), як зараз кажуть знавці, арт-документалістику, тобто фільми, що виражають на екрані авторські ідеї, винаходи його особистої свідомості. Нагода поцінувати мистецтво документального кіно або навіть відкрити його для себе також буде у рамцях реґіонального кінопоказу фестивальної програми вже з вересня.

ВІД АВТОРА

ШАБАШ РОСІЙСЬКИХ ВІДЬОМ

Іван АНДРУСЯК, поет

Про те, що в Києві має проходити великий та ще й міжнародний, та ще й поетичний, та ще й фестиваль, я дізнався, як завжди, з електронної пошти. Приходжу зранку на роботу, вмикаю комп'ютер, тисну ярлик "Outlook" і найперше вигрібаю спам, який приходить невідомо чому і невідомо звідки, але з яким боротися годі, лише знищувати. Отак от спамом – бо ні від кого конкретно – і прийшло фестивальне повідомлення, чомусь (це одразу подивувало) російською мовою. Але мене все-таки зацікавили кілька анонсованих учасників, зокрема Іван Жданов і Алєксєй Парщіков – чи не останні російські поети в питомому розумінні цього слова, напрочуд соковиті метафористи. З-поміж українців анонсували беззаперечно авторитетного Василя Герасим'юка і цьогорічного лавреата Шевченківської премії Анатолія Кичинського. Але тут же пропонували зайти на сайти організаторів цього дійства, першим серед яких значився невідомий мені журнал із підозрілою назвою "ШО". Я клікнув, подивився на те лайно собаче, яке там подавалося за "високу поезію", сплюнув, закрив файл і видалив спам-запрошення. Насторожила, звичайно, згадка в цьому контексті Герасим'юка – бо ж зовсім не та Василь людина, аби з різним непотрібом мати справу, – але я подумав, що вписав його хтось із тих же російських вісімдесятників на кшталт Парщікова чи Жданова, з якими наші вісімдесятники закономірно дружать.

А за кілька днів на презентації українсько-білоруської антології "Зв'язокрозрив" підходить до мене Ілля Стронґовський – молодий, напрочуд цікавий поет із Житомира – і каже: тут міжнародний фестиваль проходить, багато росіян поприїжджало, я завтра модерую спільні українсько-російські поетичні читання в будинку актора, прийди почитай. Себто: прийдіть почитайте, він чогось зі мною на ви, скільки з цим не борюся; чемний такий хлопчина.

– А Герасим'юк є? – питаю одразу.

– Герасим'юка нема, його, здається, організатори просто так вписали.

Тю! – подумав я по-харківськи, але прийти пообіцяв.

Це була якраз середа, в мене газетний день, так що вирвався я з роботи лише на другу половину дійства. Народу в залі негусто, таке враження, що самі поети та ще ті, хто себе поетами уявляє. Із наших – усюдисущий Роман Скиба і жменя "молодняка" покоління Стронґовського: Коробчук, Горобчук (вічно їх плутаю), Лазуткін тощо. Читають по черзі – Стронґовський викликає наших, а якийсь росіянин, ні прізвище, ні обличчя якого ні про що мені не говорять – своїх. Росіяни – здебільшого "бородаті", чи то б пак, "підтоптані" дядьки й тітки – читають таке, що ні в тин, ні в ворота, але з виглядом, ніби вони всі розуми поїли. Наші, молоді й задиристі, теж читають багато постмодерної дурні, але все ж трохи кращої. З російського боку вирізняється напрочуд цікавим виступом київський поет Ігор Кручик, з нашого – Богдана Матіяш своїм неголосним "протяжним" верлібром буквально приголомшує небагатьох іще здатних у цій залі сприймати поезію. Коробчук чи Горобчук (плутаю я їх) спеціально читає щось із закидами на адресу Росії – без ненависті, але дошкульненько. Росіяни вигукують із зали обурливі репліки й починають поводитися ще нахабніше й агресивніше – так, ніби вони тут господарі. Ну-ну...

Я помалу починаю закипати. Що я тут, власне кажучи, роблю? Навіщо маю читати щось перед цими елементарно невихованими людцями, які, крім своєї "расссєі", нічого не бачать і не чують? Судорожно згадую зі своїх писань щось страшенно антиросійське! Але тут виходить на сцену якийсь їхній, судячи з представлення, "авторітєт" і починає виголошувати таке римовано ідіотське, від чого мені аж волосся дибки стає: "хахли у вишиванках вєрзуть якусь дурню" і т. п. Витримати цього більше неможливо – і я просто демонстративно виходжу із зали.

...Потім мені довго щось пояснює Стронґовський, Богданка Матіяш твердить, що "не можна віддавати цій мерзоті весь простір, інакше вони почуватимуться ще нахабніше" тощо. Мене ж дивує інше: чому ніхто більше з тої зали не вийшов? І звідки взялися чималі гроші на те, аби привезти сюди, як потім з'ясувалося, близько сотні шовіністичних хамів, поселити їх у найкращих готелях, годувати від пуза й катати по Дніпру, – аби вони мали змогу буквально накласти свої смердючі купи нам на голови, а ми при цьому ще й мило усміхалися? І ще: чому серед організаторів цього збіговиська значилася... Національна спілка письменників України?

Богданка, звичайно, має рацію, і справді не можна їм віддавати "весь простір". Їм простору і на ніготь віддавати не можна! Але це стосується зовсім не нас, українських поетів. І не нормальних російських поетів, кілька з яких, як з'ясувалося відтак, чомусь утрапили в ту "делегацію" – і теж дивувалися, і теж розцінювали все це не інакше, як гидкий відьомський шабаш. Так що не про поетів тут мова, зовсім не про них...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Заступник головного редактора Микола Сергійчук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна